

Вулиця Теклівська – вчора і сьогодні

Кожна вулиця Березного має свою власну цікаву історію, особливо це стосується тих, які напряму з'єднані з центром міста. Адже дати їх заснування сягають у глибоку давнину.

До них належить й вулиця ТЕКЛІВСЬКА, хоча в неї трішки незвична біографія. Справа у тім, що до 1966 року існувало приміське село Теклівка. Досі пам'ятаю, в якій будівлі розміщувалася місцева сільрада, а на в'їзді у населений пункт функціонував клуб і в ньому була бібліотека, активним читачем якої я став у ранньому дитинстві. Пригадую її завідуючого палкого книголюба і літературознавця Івана Перепечая.

У радянські часи Теклівка стала вулицею Жовтневою, з настанням незалежності України їй повернули колишню назву.

Є небезпідставна версія, що тодішній населений пункт Теклівка у далекому минулому був названий на честь доньки його власника пана Білявського Теклі.

Аналізуючи менш давню історію цього села, а згодом міської вулиці, слід зазначити, що вони набули помітного соціально-економічного розвитку за роки радянської влади. Адже тут було збудовано потужну автоколону, міцні бази райагробуду та шляхо-будівельної

да Хом'яка та багатьох інших земляків. Невтомною трудівницею і доброї душі людиною зарекомендувала себе одна з перших трактористок району Мотруна Левчук.

І у напружені трудові будні, і у святкові дні теклівці завжди жили дружно, всіляко допомагали один одному, підтримували у скрутну хвилину. Вони приймали у свою спільноту прибулих з інших країв людей різних національностей. Так як це сталося з вірменином Геворгом Папазяном. Цього працюючого і добропорядного чоловіка закинула доля у перші повоєнні роки на наше Полісся, зокре-

Такі гарні будинки нині прикрашають вулицю Теклівську.

менщині юристом і нині працює суддею обласного суду, тривалий час трудився на керівних посадах в колективі Зірненського спиртзаводу його брат Володимир. Багато років очолював фінансовий відділ райдержадміністрації досвідчений фахівець Костянтин Перепечай.

Частина жителів Теклівки обрала професію військового, зокрема полковник Андрій Касян, брати-прапорщики Леонід і Володимир Анісімови. А Микола Семенович працював на посаді начальника Гоцанського райвідділу міліції. Віктор Гарбар певний період був тренером і очолював дитячо-юнацьку спортивну школу.

Чудову професійну кар'єру зробив суддя Верховного суду України у відставці Юрій Прокопчук, плідну багаторічну діяльність якого у галузі юстиції було відзначено двома орденами «За заслуги» та іншими високими нагородами, йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України».

І це не повний перелік усіх тих теклівців, які заслуговують високої похвали за

Ніна КРАСНОНОС з подругою під час

Курсант вищого військового училища Андрій КАСЯН з групою жителів вулиці (60-ті роки).

організації. Певний час у Теклівці працювала інкубаторна станція. Це сприяло працевлаштуванню місцевих жителів, адже на згадуваних підприємствах було створено сотні робочих місць. І, зрозуміло, що мешканці вулиці сумлінно працювали в цих колективах та на підприємствах, в установах і організаціях райцентру.

Вони почали будувати нове житло, перекривати солом'яні покрівлі старих осель шифером. На обійстях з'явилися велосипеди, мотоцикли, а згодом й легкові автомобілі.

Заради справедливості треба зауважити, що Теклівка завжди славилася справ-

ма в Березне. Тут він вподобав собі українку Анастасію, яка мешкала в Теклівці. Її жителі щиро сприйняли представника однієї з екзотичних республік тодішнього Союзу. В сім'ї Геворга та Анастасії виховувалися троє дітей: Олександр, Сергій і Людмила, які вже були корінними теклівцями. І хоча у шістдесятих роках минулого століття сім'я Папазянів переїхала на постійне місце проживання у далекий Норильськ, але вони ніколи не забували рідну Теклівку. Зокрема, Олександр, Сергій та Людмила, яких доля розкинула по різних містах, час від часу її відвідують, з приємністю зустрічаються з рідними та друзями, згадують своє дитинство і юність.

У вирі соціальних та політичних подій невпинно пролетіли десятиліття, мінялися покоління теклівців. Чимало з них здобули вищу та середню спеціальну освіту, стали поважними людьми у своїх галузях, заслужили визнання на районному, обласному і навіть республіканському рівнях. У свій час успішно працював лісничим в Березнівському держлісгоспі Олександр Хом'як, начальник торфовиробництва був Георгій Кішман, бухгалтером ДЮСШ ФСТ

«Колос» Марія Шаповалова.

Закінчивши ВНЗ, присвятили своє життя благородній педагогічній праці заслужений вчитель України Василь Хом'як, Лілія Мірчук (Євтушок), Євгенія Семенович, Євгенія Литвинко та Микола Степанюк, а Віктор Хом'як, Леся Хом'як відповідно здобули професії авіатора і фармацевта.

Сергій Боймиструк став відомим на Рів-

Теклівські колядники (50-ті роки).

жніми майстрами своєї справи, талановитими людьми. І хоча чимало з них не мали спеціальної освіти, але вони чудово володіли самостійно практично набутим фахом. Тому місцеві жителі старших поколінь досі пам'ятають вправних шевців Андрія Хом'яка та Лаврена Касяна, кравця Андрія Хом'яка, столяра Мусія Касяна, пічника Левка Гарбара, коваля Дави-

Суддя Верховного суду України у відставці Ю. В. ПРОКОПЧУК.

старання на благо спільної справи, високий професіоналізм, відданість і любов до рідної України і своєї малої батьківщини. Тож прошу вибачення у тих, кого не згадав у цій публікації, бо непросто було збирати необхідну інформацію у телефонному режимі.

Далі хочу сказати про те, з якою ніжністю і ностальгією ставляться до рідного краю ті, що проживають у віддаленні від нього. Вони за найменшої можливості прагнуть відвідати землю, яка стала для них справжнього колискою, наснагою і Божою благодаттю. Переконливо підтвердити це можу на прикладі мого друга молодості і дорослих років Юрія Прокочука, який навіть під час наших телефонних розмов каже мені: «Обов'язково передай мої найщиріші вітання рідній Теклівці і всім березнівчанам». А нині, коли приїздить з Києва в Березне, щоб відвідати могилу своєї мамі Надії Сергіївни, вклонитися її світлій пам'яті, то, як правило, з трепетом у серці проходить вулицею Теклівською, щоб зустрітися зі своїми земляками. Тоді зупиняється біля городу, де колись стояла хата, у якій пройшли його дитячі роки. «Оце візьму у руки пригорщу землі і так тепло стає на душі, – признається Юрій Володимирович. – Нині я паломник, кожна моя поїзд-

травневого свята (50-60-ті роки).

ка сюди – це зустріч з пам'яттю, дитинством, людьми, які мене знають і яких я поважаю. Ці святі місця – джерело мого життя до останнього подиху...».

Беперечно, слід згадати словами вдячності багатьох жителів Теклівки, які віддали своє життя за свободу і мир на рідній землі у роки війни, імена яких занесено в «Книгу пам'яті України». Це К. С. Галагуз, Р. П. Гарбар, С. Г. Гарбар, М. Т. Давидюк, В. З. Євтушок, С. З. Євтушок, Г. Д. Касьян, І. Л. Ковалик, С. Л. Ковальчук, Д. С. Мухаровський, С. І. Рижук, І. А. Удодік, М. К. Хом'як та М. П. Хом'як. Заслужують на повагу й ті теклівці, які боролися за свободу і незалежність України в рядах руху опору. Серед них Тетяна Лукашунене (Мотруніч), яку за співпрацю з підпіллям ОУН-УПА було засуджено до десяти років сталінських концтаборів. Вона як справжня патріотка України мужньо перенесла часи важкої неволі і щиро раділа, коли настала незалежність рідного краю.

Перед написанням цього матеріалу я здійснив прогулянку Теклівською – однією з найдовших вулиць Березного, якою я вже давно не мандрував. Порадувало те, що нині вона вкрита асфальтованою стрічкою, обабіч якої звелось чимало просторих сучасних будинків, нерідко двоповерхових, на благоустроєних подвір'ях яких стояли легковики.

Правда, дещо інші почуття виникли, коли побачив завмерлі від активної господарської діяльності території колишніх райагробуду та автоколони.

Хоча поруч, там, де колись діяла шляхобудівельна організація, нині функціонують по-сучасному облаштовані гаражі і підсобні приміщення приватних автоперевізників та пункт прийому металобрухту. Поруч працює магазин товарів повсякденного попиту.

Одне слово, вулиця Теклівська живе і розвивається, а її жителі, наполегливо долаючи нинішні негаразди, щиро сподіваються на бажане щастя майбутнє.

Насамкінець, дякую добродійці Н. П. Касян за відчутну допомогу у зборі матеріалу для підготовки цієї публікації.

Павло РАЧОК.
Фото автора і з сімейного альбому
Ніни КРАСНОНОС.